

... alebo o turistoch a dobrovoľníkoch a čo to spraví s našou modlitbou.

BOŽIE SLOVO:

(Sk 13,1-4)

Čítanie zo Skutkov apoštolov: *V antiochijskej cirkvi boli prorokmi a učiteľmi Barnabáš, Simeon, ktorého volali Niger, Lucius z Cyrény, Manaen, ktorý bol vychovaný s tetrarchom Herodesom, a Šavol.* ² *Ako slúžili Pánovi a postili sa, povedal Duch Svätý: "Oddel'te mi Barnabáša a Šavla na dielo, na ktoré som ich povolal."* ³ *Oni sa postili a modlili, vložili na nich ruky a prepustili ich.* ⁴ *A oni, vyslaní Duchom Svätým, došli do Seleucie a stade sa preplavili na Cyprus. Počuli sme Božie slovo!*

KATECHÉZKA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 261, 268, 302, 340, 363)

Minulý týždeň sme si pripomenuli, že uveriť Kristovi, prijať Ho za svojho Pána a stať sa súčasťou Jeho spoločnosti (nechcem povedať, že firmy), ktorou je Cirkev, znamená, že ako kresťania vstupujeme aj do nového zamestnania. Odteraz pracujeme pre Neho. Ak aj máme nejaké pozemské zamestnania – a to isto máme – tak len v tom zmysle, ako o ňom hovorí apoštol Pavol, že „vo dne v noci sme pracovali, aby sme nikomu z vás neboli na ťarchu, a tak sme vám hlásali Božie evanjelium“ (1 Sol 2,9) a „tieto ruky vyslúžili všetko, čo som potreboval ja a títo tu so mnou.“ (Sk 20,34) Pozemská robota je pre nás už nič, len spôsob, ako si zabezpečiť živobytie a prostriedky pre naše jediné a skutočné zamestnanie – a tým je práca pre Krista a pre Božie Kráľovstvo. Nakoniec, čo iné bola *birmovka* než slávnostné prijatie do tohto nového zamestnania a podpis pracovnej zmluvy s Bohom? Od tej chvíle sme *kresťanmi profesionálmi*, aj keď kvôli živobytiu sa tu viac, tu menej, zaoberáme ešte aj nejakými tými svetskými džobmi – ale už nie viac, než je nevyhnutné.

Uvažovali ste niekedy, ako sa toto odrazí napríklad na našej modlitbe?

Naša modlitba ako kresťanov je v samej svojej podstate veľmi aktívna.

Nie preto, že by sme v nej túžili po niečom pre seba a žiadali si to od Boha. Naše staré Ego už bolo predsa umŕtvené a vyzlečené, strach i žiadostivosť sú preč a my sme v Kristovi znovu zjednotení sami so sebou, konečne v plnosti sme, tu a teraz. Čo sa nás samotných týka, sme v cieľi. Už len v radosť napĺňame to, čo nám už bolo Bohom darované, čo už bolo Božou milosťou v nás v krste vykonané. Preto tá sloboda, preto ten hlboký pokoj, preto tá hlboká vnútorná radosť. Nie je aktívna ani preto, že by sme v nej veľa hovorili, či sami konali. Naopak, čo sa nás týka, stále viac je naša modlitba o mlčaní a o počúvaní Pána, ktorý sa nevyjadriteľne prihovára priamo nášmu srdcu.

Naša modlitba je aktívna preto, lebo sa pri nej Bohu hlásime do služby! Dosiahli sme predsa cieľ našej túžby: byť s Pánom, žiť s Pánom. Život je ale pohyb. Konanie. Byť a žiť s Pánom znamená ísť s Ním. Konať s Ním. Modlitba sa tak stáva *brífingom*, na ktorom nám Pán predkladá, čo dnes ideme robiť. Na ktorom nás pripravuje a vystrojuje k práci, ktorú On sám ide konať a ku ktorej sa my úplne samozrejme pridávame, pretože sme Jeho Telo, pretože sme On. Keby to tak nebolo, keby sme ešte neboli kresťanmi a nepatrili Kristovi, iste by sme váhali, zdráhali sa, vyhovárali sa, že nemáme čas, že nám to koliduje s inými prácami, ktoré máme. Tým by sme dokázali, že ešte stále sme neprijali Boží dar byť Bohom, byť v Bohu a On v nás, byť Jeho Telom. Ale ak sme Boží dar prijali, Dar byť Bohom, byť v Bohu a Boh v nás, potom je to pre nás to najprirodzenejšie na svete: Toto som, takto a toto žijem, preto tak aj konám. Čo je na tom divné? V Bohu som Bohom, tak aj konám Božie skutky, robím Božiu prácu. Je mi to prirodzené, pretože tak už aj pozerám na svet, už aj myslím ako Boh.

Klaňaním sa Bohu to začína. Klaňanie sa je ako pozdrav, ktorým zdravíme Boha ako svojho Pána a Darcu všetkého i ako svojho Šéfa, povedané rečou ľudí, tak ako apoštol v Deň nanebovstúpenia: "*Ked' ho uvideli, klaňali sa mu, no niektorí pochybovali.*" (Mt 28,17)

Ale završuje sa to práve spoločnou prácou, ktorá potvrdzuje, že už nestojíme pred Bohom ako prosebníci a pasívni príjemcovia, ale stojíme s Ním a vedľa Neho ako Jeho kolegovia, spolupracovníci v Jeho diele - v našom spoločnom diele! Tak, ako to v onen deň u apoštolov pokračovalo: "*Ježiš pristúpil k nim a povedal im: "Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. Choďte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Duchu Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal."* (Mt 28,18-20) Ježiš im pridelil prácu a „oni sa rozišli a všade kázali. Pán im pomáhal a ich slová potvrdzoval znameniami, ktoré ich sprevádzali.“ (Mk 16,20)

Kým to nie je dovedené až k tejto spoločnej práci s Bohom - a kým za tým nie je ono myslenie a postoj, ktorý na ňu už nepozera ako na nejakú povinnosť, ani na niečo zvláštne, čo mám dokonca získava nejaké zásluhy pred Bohom, ale ako na normálnu a prirodzenú súčasť toho, čím sme a čo žijeme, tak samozrejmu a normálnu, ako že si ráno umyjeme zuby, naraňajkujeme sa oblečieme - ešte to stále nie je ono druhé obrátenie. Ešte stále sme nevošli do Kráľovstva, stále sme ešte neprijali Božie synovstvo, ešte stále postávame pred Bránou Kráľovstva. Ešte sme sa stále neodhodlali začať s kresťanstvom. Samozrejme, že sa to potom odrazí aj v našej modlitbe. A aj v adorácii. Vo všetkom. Všetko je plné nádeje, plné optimizmu, ktorý pramení v Bohu. Starou otrepanou frárou povedané: Nie sú viac problémy, iba príležitosti. Nič nás nemôže nijako zabrzdiť ani nám nemôže prekažiť túto prácu. V každej situácii, vždy a všade, kde je Boh - a On je vždy a všade - tam je aj práca, ku ktorej sme pozvaní a v ktorej uskutočňujeme svoj život a spoločenstvo s Bohom. Karanténa?

Zavreté kostoly? Žiaden problém! Len ohromné množstvo príležitostí!

UVAŽUJEME:

Náš pobyt v tomto svete Písmo charakterizuje ako pobyt a život cudzincov a pútnikov. Dnes, na lepšie pochopenie, by sme mohli povedať, že sa podobá dvom veľmi podobným skupinám ľudí, ktorých vo svete bežne stretáme:

TURISTI, ktorí sú v tomto svete, ale nie sú z tohto sveta. Nezdíeľame jeho osud, nechvejeme sa jeho strachmi ani sa netrasíme jeho nádejami. Sme slobodní a máme od neho odstup ľudí, ktorí sú zakotvení inde, vo svojej vlasti a vedia, že už čoskoro sa do nej vrátia. Práve táto sloboda a odstup nám dávajú schopnosť viac a hlbšie vnímať, všímať si, žiť, vychutnávať i tešiť sa zo všetkého krásneho, čo Boh do tohto sveta vložil a ľudia a ich hriech ešte nepokazili a nezničili.

A súčasne ako **DOBROVOĽNÍCI** sa dávame do služieb spoločného dobra obyvateľov tohto sveta a do služieb ich záchrany a spásy – zadarmo a nezriedka aj za cenu veľkých obetí, dokonca za cenu života – pretože s týmto poslaním sme sem boli vyslaní, k nemu sme boli našou Vlastou, Nebom v birmovke vystrojení a toto je naša úloha, ktorú tu máme, prv, než sa vrátíme späť, domov, do svojej Vlasti v Nebi.

Podobne ako dobrovoľníci a turisti, ani mi si v tomto svete nebudujeme nejaký veľký domov, nejaké zázemie alebo budúcnosť. Sme tu len dobrovoľníci v cudzine, náš domov je inde, zakrátko sa tam vrátíme. Preto kresťanstvo ťahne k pozemskej chudobe. Na Zemi sme chudobní, pretože tu sme len preto, aby sme tu niečo vykonali, len ako turisti, len ako dobrovoľníci, zároveň sme ale bohatí, pretože máme svoj nádherný domov v Nebi a tam na nás čaká Kráľovstvo a Rodina a skutočný Život a všetko bohatstvo samého Boha, ktoré sme od Neho zdedili a do čoho všetkého sa už zakrátko s radosťou vrátíme.

ÚLOHY:

Som turista na výlete v tomto svete. Som dobrovoľník na dobrovoľníckej praxi v tomto svete. Zopakujte si niekoľkokrát, aj počas dňa, tieto slová: *turista* na výlete, *dobrovoľník* na praxi vo svete. A potom sa skúste z tohto postoja modliť: ako dobrovoľníci, hlásiaci sa šéfovi do práce! Aké to bude? Čo sa zmení? Skúste tento týždeň trénovať postoj a modlitbu turistov a dobrovoľníkov v pozemskej cudzine!